

A la falda de san Josemaría

El pare del Martín no sabia què era l'Opus quan va matricular el seu fill en aquella escola tan cara

Foto: John

Per no dir-ne el nom però posar-n'hi un diré que es deia Martín. Perquè els seus pares havien vingut d'Osuna (Sevilla) allò, als seixanta, de joves, i havien muntat un taller mecànic i s'havien folrat, i s'havien folrat tant que es van fer una mansió a Les Pedritxes i dos dòbermans. Parlaven encara un andalús intocat.

A l'hivern no en sabíem res -per a què servia no tenir mòbil: servia per no haver de mantenir relacions estacionals fora de temporada-, però a l'estiu el Martín pràcticament vivia amb nosaltres. Els seus pares treballaven de sol a sol al taller i a ell el deixaven a casa nostra tan d'hora que ni ens havíem llevat. Ens canviaven gratis l'oli del cotxe de tots els cotxes que teníem d'agraïts que ens estaven.

Tenien molts diners, poca cultura i devoció per tot el que podria ser el seu únic fill que ells no havien pogut ser. Desconec si potser no van poder anar a l'escola per naps o per cols i tampoc em cal saber-ho per continuar escrivint, a més, si truco ara a la mamà potser ella tampoc no ho sap i llavors ens posem a parlar d'altres coses.

Tenien tants diners que el portarien a l'escola més cara que trobessin, el curullarien -de companys influents, de solidesa acadèmica-. El van matricular en una escola que al web diu colegio privado, obra corporativa del Opus Dei.

Una tarda de cap de setmana, que tenien el taller tancat, el pare del Martín va venir a casa amb els ulls vermells i com entresuat. ¿Está tu padre? Vaig veure'l arribar jo, que era a fora. Sí, un moment. Solia ser molt alegre i amable, tòpics andalusos a banda o no, i sempre em feia alguna broma. Va entrar a casa sense dir-me ni gràcies.

Es van tancar al despatx del papà, a dalt, a les golfes, i s'hi van estar fins a la nit. Vaig sentir colegio, club Cimal, preceptor, retiro, rosario siempre.

El papà coneixia de ben a la vora l'Opus Dei: tenia amics que ho eren, i tot i que van intentar seduir-lo de més maneres de les que hi ha, sempre se'ls va espolsar amb l'assertivitat del negociador de segrestos.

El pare del Martín no sabia què era l'Opus quan va matricular el seu fill en aquella escola tan cara. No sabia com de fàcil és ensinistrar persones per a l'obediència apuntant-los des de molt amunt amb la ballesta del pecat, el càstig i la culpa. Violar ànimes petitones. No sabia que el millor que havia pogut fer pel seu fill s'havia convertit en una condemna de la qual ara no el podia arrencar.

Plorava com una criatura que l'ha cagat ben cagada -que ha ofegat el seu germà jugant a la platja, que ha desnucat el gos d'un cop sec de corretja, que ha saltat per la finestra i pensa com serà esclafar-se d'aquí a tan poc-, i el papà li deia que parlaria amb ell, amb el Martín, que sortirien amb el Quim a fer trial, amb bici, coses de cap de setmana per fer lluny dels rosaris i la por.

Al cap de ben poc van marxar de Matadepera. Se'n va perdre el rastre i mai més n'hem sentit a dir res ni nosaltres ni ningú. De vegades encara em ve al cap un dia que vam anar a dinar a casa seva i la seva mare el va fer vestir amb l'uniforme blau marí, gris i granat del Viaró i ens va dir lo salao que está mi hombrecito con corbata.

@esieraserra (<https://twitter.com/esieraserra>)